

11

Nádobí se sesunulo ke straně, hummus se rozprskl všude kolem a konvice s japonským zeleným čajem se převrhla s takovou silou, že mi postříkala obličej a Jackovi košili. Naštěstí už nebyl horký, ale to mi nezabránilo vykřiknout, jako bych se opařila. S rychlostí fotbalové mámy mě Jack zaštitil paží, ale škoda už se stala.

„Bože! Moc se omlouvám!“

Otřela jsem si obličej a vzhledla k dívce, která klečela a pokoušela se narovnat stůl. Byla štíhlá a malá, ale ne tak jako já, a měla asymetricky střižené vlasy, které byly na kratší straně černé a na delší straně s fialovými a růžovými pramínky.

„Zakopla jsem o rákosovou podložku,“ vysvětlovala tenkým vysokým hlasem, který se k divokému účesu vůbec nehodil. „Jsem takové nemehlo.“

„To je v pořádku,“ uklidňoval ji Jack přiškrkně a odsunul naše talíře od okraje stolu, než se nám vysypou do klína.

„Bratranec Trevor bydlí ve vedlejším bloku – víš, ten, co je na vysoké? Každopádně, jak jsem šla kolem, zahlédla jsem oknem tvoje vlasy. Nemohla jsem tomu uvěřit, ale byl jsi to ty a – pardon.“

Naklonila se nade mě, aby objala Jacka kolem krku.

„Ehm, Beatrix,“ odkašlal si. „Tohle je moje kamarádka Sierra.“

„Ahoj,“ pozdravila a lehce se přidržela mého ramene kvůli rovnováze. Byla opilá nebo co? Popravdě byla trochu divně cítit. „Je

skromný. Jsme víc než přátelé.“ Kousla se do spodního rtu a uculila se na něj.

V Jackově tváři se objevil zděšený výraz. Zamlel pusou, jako by chtěl něco říct, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Hele, klídek,“ řekla. „Nejsme spolu nebo tak něco. Jackson nerandí, jak jistě víš. Chodíš s ním školy, nebo jak?“

„Ne.“

Někdo zaklepal na okno. Za sklem se rýsovala silueta muže.

„Sakra, musím běžet. Hele, nechcete jít s námi? Míříme na párty v Rincon Hill.“

„Ne, díky,“ odmítl Jack nevrle.

Pokrčila rameny a vstala. „Zavolej mi někdy. Možná bychom s Andym mohli něco podniknout u jeho mámy. Bože! Zase jsem málem zakopla – musíte s tou rohoží něco udělat,“ řekla servírce, která spěchala po schodech s papírovými utěrkami, aby uklidila nepořádek. „Měj se, Jacksone!“

* * *

Pomohli jsme Star setřít stůl. Jack se nám oběma omluvil. Zpáteční autobus k vlaku byl nacpaný k prasknutí, takže jsme museli stát. Ale jakmile jsme si na lince N sedli, trochu jsme si popovídali.

„Díky, žes to se Sierrou tak zvládla,“ řekl tiše.

„Jeden záchvat denně je můj limit a ten už jsem vyčerpala v pitveň.“

„Aha, dobře.“

„Ale když už jsme u Sierry...?“

Pohlédl mi do očí a zcela vážně řekl: „Rozhodně ne. Vážně jsme jenom kamarádi. Nic víc jsme nikdy nebyli. No...“ Zavrtěl hlavou a zadíval se do tmy za oknem. „Je to složité. Nebo aspoň bylo. Ale teď je to jednoduché a jsme přátelé.“

„Dobře.“

„Dobře?“ zopakoval se staženým obočím.